

РЕШЕНИЕ

№ 15803

гр. С., 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20231110113342 по описа за 2023 година

Предявен е по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителен установителен иск с правно основание чл. 203 от ЗВ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Ищецът „Софийска вода“ АД, чрез юрк. Ч., извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че сключил с ответника договор при общи условия за предоставяне на В и К услуги за имот, находящ се в гр.С., ж.к. „М.-3“, бл. ***, вх. 5, ет. 3, ап. 10, по силата на който предоставил услуги в периода 01.02.2012 г. – 17.01.2022 г. на стойност 5147,22 лв., ведно със законната лихва от 25.07.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Ето защо моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв. И., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск по подробно изложени съображения. Релевира възражение за настъпила погасителна давност. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

За уважаването на предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 203 от ЗВ вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки: 1/ възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между ищеца като доставчик на В и К услуги и ответника като потребител през процесния период; 2/ реално предоставяне на услугите в количеството и на стойност, равняваща се на претендираното вземане; 3/ използването от ответника на претендираното количество В и К услуги, стойността на потребените услуги и изискуемостта на вземането.

Съгласно § 1, т. 2 от ДР на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги "потребители" по смисъла на закона са юридически или

физически лица - собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги и юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажна собственост. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от Общите условия на ищцовото дружество, като в ал. 3 от същата разпоредба на Общите условия е прието, че потребител може да бъде и наемател на имот, за който се предоставят В и К услуги.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на В и К услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдявани имоти и/или имоти, от които се отвеждат отпадъчни и/или дъждовни води, на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост и на водоснабдяваните обекти, разположени на територията на един поземлен имот и присъединени към едно водопроводно отклонение.

Следователно, потребител на В и К услуги по смисъла на посочената нормативна уредба са собствениците **или лицата с учредено вещно право на ползване** на съответните имоти, като в Общите условия на дружеството е предвидена възможността такива да са и наемателите, но при подадена от наемателя нарочна писмена декларация за това.

Относно съществуването на облигационно правоотношение между страните по неформален договор за доставка на В и К услуги при общи условия, съдът намира следното. С горепосочените разпоредби са нормативно определени лицата, с които се счита сключен неформалният договор за доставка на В и К услуги. Договорът има съдържанието, определено в чл. 8 от Наредбата, установено в утвърдените от ДКЕВР общи условия на доставчика на В и К услуги. В разглеждания случай въпросът за наличието на облигационно правоотношение между страните по делото е спорен, доколкото ответникът, чрез процесуалния му представител, изрично е оспорил в срока по чл. 131 ГПК съществуването на описания по-горе неформален договор.

В конкретния случай ищецът, чрез процесуалния му представител, е представил като доказателство по делото единствено справка за лицето Д. К. И., с посочен ЕГН, от Служба по вписванията – С., в която е отразено, че през 2007 г. процесният имот е бил предмет на договор за покупко – продажба със страни: продавач – Б.С.Й. и купувач Д. К. И..

Същевременно, от представената от процесуалния представител на ответника нотариално заверена на 19.07.2022 г. декларация за отказ от вещно право на ползване, вписана в Служба по вписванията на 20.07.2022 г., се установява, че на посочената дата Б.С.Й. се е отказала от запазеното в нея полза пожизнено и безвъзмездно вещно право на ползване с Нотариален акт за покупко – продажба на процесния недвижим имот № ***, том I, рег. № ****, дело № ***/ДАТА г., представляващ апартамент № 10, находящ се в гр. С., ж.к. „М. – 3“, бл. № ***, вх. 5, ет. 3. Следователно за периода от 21.07.2007 г. до 19.07.2022 г., в това число и за исковия период (01.02.2012 г. – 17.01.2022 г.) в полза на Б.С.Й. е имало учредено вещно право на ползване върху процесния недвижим имот. След като през исковия период Б.С.Й. е била титуляр на вещното право на ползване върху процесния имот (като нито са релевирани твърдения, нито са ангажирани доказателства за неговото прекратяване по - рано – виж чл. 59 ЗС), то настоящият съдебен състав приема, че съобразно цитираната по – горе нормативна уредба и нормата на чл. 57, ал. 1 ЗС между нея и ищеца е възникнало и съществувало облигационно правоотношение по договор за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води през исковия период. Вещното право на ползване дава изключително право на титуляра да владее и ползва имота, като юридически лишава от същите правомощия собственика, който остава притежател само на т. нар. гола собственост, поради което не е юридически оправдано в тази хипотеза той да бъде потребител по договор за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води.

С оглед изложеното следва да се приеме, че ищецът, чиято е доказателствената тежест в процеса съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, не е ангажирал доказателства за твърдяното облигационно правоотношение между страните по делото. Ето защо предявеният иск е неоснователен. Ответникът не е пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск за реално изпълнение по договор за доставка на В и К услуги по отношение на процесния имот през исковия период, поради обстоятелството, че между страните не съществува договорно правоотношение с такъв предмет.

Относно разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски има единствено ответникът.

По отношение на претендираните от процесуалния представител на ответника разноски за заповедното производство съдът приема следното:

Искането за присъждане на разноски в заповедното производство е релевирано с възражението по чл. 414 ГПК, като е претендирано адвокатско възнаграждение в размер на 850 лв. Своевременно релевираното още с исковата молба от процесуалния представител на ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК е основателно, като аргументите за това са следните.

Настоящият съдебен състав възприема съдебната практика, обективирана в Определение № 140 от 19.03.2020 г. по ч.т.д. № 236/2020 г., по описа на ВКС, II т.о., Определение № 45/23.01.2019 г. на ВКС, ТК, I т.о. по ч.т.д. № 3074/2018 г. и др., в които е прието следното: Заповедното производство е уредено като едностранно. Затова в чл. 7, ал. 7 НМРАВ то е поставено наред с други едностранни производства - производство по обезпечаване на бъдещ иск, производство по издаване на изпълнителен лист. Защитата на длъжника в рамките на тези производства се осъществява чрез обжалване актовете на съда с частна жалба, като в този случай минималното адвокатско възнаграждение се определя по чл. 11 от Наредба № 1/09.07.2004 г. Подаването на възражение в срока по чл. 414 ГПК е основание за отпочване на исков процес. По възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а указания до молителя за предявяване на иска по чл. 422 ГПК. То няма самостоятелен характер и е само формалната предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не израз на материалноправната защита на длъжника. Ето защо, когато заповедното производство е прераснало в исково, разноски за подаване на възражение по чл. 414 ГПК не се дължат (в този смисъл Определение № 45 от 23.01.2019 г. по ч.т.д. № 3074/2018 г., по описа на ВКС, I Т.О., Определение по ч.гр.д. № 6275/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV – „Е“ въззивен състав и др.). Предвид гореизложеното, на ответника не се дължат разноски за заповедното производство.

По отношение на претендираните от процесуалния представител на ответника разноски за исковото производство:

Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноски по спора за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма - поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора. Размерът на възнаграждението на адвоката, осъществил безплатна правна помощ, се определя от съда по императивната разпоредба на чл. 38, ал. 2 ЗА в рамките на предвидения в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като посоченият от страната, респ. от нейния процесуален представител, размер на адвокатското възнаграждение, дължимо при условията на чл. 38, ал. 2 ЗА, не обвързва съда.

В разглеждания случай ответникът е сключил договор с уговорена в него безплатно предоставена правна помощ с упълномощения адвокат. Ето защо ищецът дължи на адв. И. сумата от 815 лв., представляваща възнаграждение за безплатно процесуално

представителство в първоинстанционното производство на ответника Д. К. И., дължимо при условията на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 ЗА.

При тези мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „К.С.“, „Бизнес Център Интерпред Ц.Б.“, бул. "Ц.Б. III" № 159, ет. 2 и 3, срещу Д. К. И., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „Л.П.“ № 34, ет. 2, ап. 5, положителен установителен иск с правно основание чл. 203 ЗВ вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, с който се иска да бъде признато за установено, че Д. К. И. дължи на „СОФИЙСКА ВОДА“ АД сумата в размер на **5147,22 лв.** - главница, представляваща цена на услуги за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води за периода 01.02.2012 г. – 17.01.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 25.07.2022 г., до окончателното ѝ изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 03.08.2022 г. по ч.гр.д. № 39866/2022 г. по описа на СРС, ГО, 167 състав.

ОСЪЖДА „СОФИЙСКА ВОДА“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „К.С.“, „Бизнес Център Интерпред Ц.Б.“, бул. "Ц.Б. III" № 159, ет. 2 и 3, да заплати на адв. Н. И. И., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул. „Г.“ № 31, ет. 1, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК вр. чл. 36, ал. 2 ЗАДв., сумата от **815 лв.** - адвокатско възнаграждение за исковото производство пред СРС.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____